

Arrest

nr. 81 101 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de burgemeester van de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2010 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. A.M.D.B.(...) af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Op 28 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie. Aan verzoeker werd een bijlage 19ter afgeleverd en werd verzoeker verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 27 september 2011 een aantal documenten over te leggen.

Op 14 december 2011 nam de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat verzoeker de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker stelt dat de bepaling van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet inhoudt dat binnen de zes maanden vanaf de dag van de aanvraag een beslissing wordt genomen en dat deze beslissing ook binnen deze termijn ter kennis wordt gebracht. Verzoeker stelt dat deze interpretatie voortvloeit uit artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/38/EG. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk *“wordt binnen de zes maanden na datum van de indiening van de aanvraag vastgesteld door afgifte van een document”*. Verzoeker vraagt, voor zover er getwijfeld wordt aan deze interpretatie om een vraag te stellen aan het Hof van Justitie. Voorts verduidelijkt verzoeker dat hij zijn aanvraag indiende op 28 juni 2011. Overeenkomstig de vermelde regels ging de termijn van zes maanden in op 29 juni 2011 om te verstrijken op 29 december 2011. Verzoeker stelt dat hij pas twee maanden later, zijnde op 23 januari 2012 een uitnodiging verkreeg om een afspraak te maken met de dienst vreemdelingenzaken en dat de bestreden beslissing hem pas op 7 februari 2012 werd overhandigd. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing vermeldt dat ze op 14 december 2011 werd genomen, doch dat niet kan gecontroleerd worden of dat effectief zo is.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de minister om al dan niet een verblijfsrecht te erkennen. Dergelijke beslissing kan enkel genomen worden voor zover de aanvraag door het gemeentebestuur ontvankelijk wordt verklaard, dit is wanneer alle voorgeschreven en gevraagde documenten werden overgemaakt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

In casu is de relevante bepaling artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Dit artikel bepaalt wat volgt:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. »

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden « Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker op 28 juni 2011 een bijlage 19ter werd overhandigd en dat hierop uitdrukkelijk werd vermeld dat verzoeker ten laatste op 27 september 2011 een bewijs van samenwonen van 1 jaar en een bewijs van regelmatige ontmoetingen gedurende twee jaar diende over te maken. Verzoeker heeft geen stukken overgemaakt. Derhalve voldeed verzoeker niet aan zijn verplichtingen zoals bepaald in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en diende de burgemeester een bijlage 20 te nemen. Op 14 december 2011 werd een bijlage 20 ten aanzien van verzoeker genomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de schending aanvoert van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit. Alweer dient te worden vastgesteld dat deze bepaling betrekking heeft op de vreemdeling die alle vereiste documenten heeft overgemaakt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoekers insinuaties dat het niet valt te controleren wanneer de bestreden beslissing werd genomen, houden geen steek. Op de bestreden beslissing zelf staat een datum vermeld. Er is geen enkele objectieve reden om aan te nemen dat deze datum niet in overeenstemming zou zijn met het ogenblik waarop de bestreden beslissing zou zijn genomen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, levert verzoeker geen enkel begin van bewijs dat de bestreden beslissing zou zijn geantidateerd.

Op de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat deze genomen werd op 14 december 2011 en dit is zonder twijfel dus binnen de termijn van zes maanden.

De verwijzing naar artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/38 door verzoeker is niet dienstig. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde echter dat *“de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten”* (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt duidelijk dat het Unierecht niet van toepassing is *“op een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit”* (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische partner. Hij kan, bij gebreke aan een *“intracommunautair aspect”* in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische partner van verzoeker, *“het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten”* dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoeker niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn partner niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat *“het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend”* (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Hoe dan ook heeft het voormelde artikel 10 betrekking op aanvragen waarbij duidelijk aan de voorwaarden tot gezinshereniging is voldaan, *quod non in casu*. Immers bepaalt artikel 9 van dezelfde richtlijn welke documenten de lidstaten aan de familieleden van de burger van de Unie kunnen opvragen voor de afgifte van de verblijfskaart. Dit is onder meer "*in de gevallen artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie*". *In casu* werden de gevraagde documenten voor de afgifte van de verblijfskaart niet binnengebracht en kon het verblijfsrecht niet worden vastgesteld aangezien de aanvraag van verzoeker niet volledig is.

Er dient, gelet op voorgaande vaststellingen, niet te worden ingegaan op de vraag van verzoeker om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie daar het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een schending van artikel 52, §§ 2 en 3 van het vreemdelingenbesluit.

Verzoeker verwijst naar artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat luidens deze bepaling het gemeentebestuur de aanvraag weigert wanneer de gevraagde documenten niet binnen de termijn van drie maanden worden neergelegd. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij bij de motivering van de bestreden beslissing niet kan volstaan om zuiver formeel te verwijzen naar het beweerdelijk ontbreken van documenten. Verzoeker stelt dat zij verder dient te motiveren waarom dit in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak het geval is. Verzoeker stelt dat de bijlage 20 een modelformulier is. Het louter aanvinken van een vakje zonder bijkomende uitleg is volgens verzoeker onaanvaardbaar. Verzoeker stelt dat in de huidige bijlage 20 de gemeente een kruisje kan plaatsen voor het vak "*heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich bevindt in de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als gezinslid van een burger van de Unie*". Verzoeker stelt dat zulks strijdig is met de procedurele waarborgen van de richtlijn 2004/38. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing enkel een stijf formule omvat die op geen enkele wijze aantoont dat het gemeentebestuur *in concreto* heeft onderzocht of er sprake was van samenwoning en waarom de in het dossier aanwezige documenten niet voldoende waren. Verzoeker meent dat er sprake is van onzorgvuldigheid omdat de documenten die aantonen dat verzoeker al sinds 9 augustus 2010 samenwoont met zijn partner in het bezit zijn van het gemeentebestuur, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning in ontvangst nam. Verzoeker stelt dat de essentie van die verklaring is te controleren of de partijen op hetzelfde adres samenwonen, hetgeen eerder door een politiecontrole op vraag van het gemeentebestuur bevestigd werd. Verzoeker meent dan ook dat het formeel motief niet afdoende is, nu het op 27 september 2011 duidelijk was dat hij aan alle voorwaarden voldeed voor een gezinshereniging met zijn partner.

Niettegenstaande verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt uit de ontwikkeling van zijn middel dat verzoeker eerder de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat verzoeker de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd met vermelding van welke documenten verzoeker niet heeft voorgelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. De verwerende partij diende aldus niet verder te motiveren waarom de documenten ontbreken of waarom verzoeker de gevraagde documenten diende over te maken.

In zoverre verzoeker stelt dat de bijlage 20 een modelformulier is waarbij een vakje dient te worden aangekruist en dat er sprake is van een stijlformule "hij/zij", mist zijn betoog feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er geen sprake is van een modelformulier waarop een vakje dient aangekruist te worden, noch is er sprake van een stijlformule in de aangegeven zin. Het betoog van verzoeker kan op dit punt dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat hij aan alle voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een verblijfskaart en dat het bestuur niet zorgvuldig is geweest. Immers bepaalt artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet waarop verzoeker beroep heeft gedaan als partner in een duurzame relatie dat de partners hetzij dienen te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, hetzij dat zij bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, hetzij dat de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld op 6 augustus 2010 dateert niet eens van één jaar voor de aanvraag (de aanvraag dateert immers van 28 juni 2011) en kan dus ook niet het bewijs leveren dat verzoeker reeds één jaar voor de aanvraag samenwoonde. Derhalve is het niet onlogisch, noch onzorgvuldig of onredelijk van het gemeentebestuur om een bewijs van samenwoning van één jaar op te vragen en ook een bewijs van regelmatige ontmoetingen over een periode van twee jaar.

Waar verzoeker lijkt aan te geven dat de verwerende partij reeds over alle nodige informatie beschikt en dit desgevallend kan opzoeken, kan hij niet worden gevolgd. Het komt immers aan de vreemdeling toe die een aanvraag indient tot verblijf om zijn dossier te stofferen. Het is niet het bestuur dat in de plaats van de aanvrager de nodige overtuigingsstukken dient te verzamelen. Uit het gegeven dat verzoeker naliet de gevraagde informatie aan de gemeente over te maken, kan enkel geconcludeerd worden dat verzoeker nalatig is geweest en niet met de nodige zorgvuldigheid heeft gehandeld. Hieruit blijkt geenszins dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar beslissing is gekomen of dat zij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geenszins aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 52, §§ 2 en 3 van het vreemdelingenbesluit laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan, minstens valt zijn kritiek samen met zijn hierboven besproken grieven.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU